

Hồi 12

Lạc Hồn Cốc

Quân Bình ngồi bật dậy. Mặc dù đầu óc vẫn còn choáng váng, nhưng chàng vẫn có thể cảm nhận đặng mùi xạ hương quyến rũ của hương phấn nữ nhân thoang thoảng xông vào khứu giác mình. Chàng đảo mắt nhìn quanh. Gian thư sảnh thật tươi mát và sạch sẽ. Trên thạch bàn là một bình hoa và những loại hoa với những loại hoa hồng, cúc, huệ, mai và cả đào, mặc dù lúc này tiết trời chưa thể cho những đoá mai và đào.

Nhìn bình hoa trên thạch bàn, Quân Bình nhú mày. Chàng nghĩ ngay đến bảy vị cô nương và cả Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ. Tất cả những gì xảy ra đều hiện tại trong trí của Quân Bình. Chàng buột miệng kêu khẽ:

- Vi Thiên Cơ...

Những tràng tiếu ngạo nghe như ngọc lưu ly va vào dội đến thính nhĩ Quân Bình. Những tiếng cười trong trẻo kia tạo ra trong tâm tưởng của bất cứ nam nhân nào ý niệm về cảnh giới bông lai mà Từ Thức đã may mắn bước chân vào. Nghe những tiếng cười trong trẻo và gợi cảm đó, vô hình chung Quân Bình muốn xem ai vừa cười, dù trong đầu biết chắc rằng đó là những tiếng cười của Thất Tuyệt cô nương.

Chàng thả chân xuống tràng kỷ, nhẹ bước đến cửa sổ nhìn ra ngoài. Hoạt cảnh bên ngoài buộc Quân Bình ngây người, sững sờ.

Trong một hồ nước trong vắt, vây quanh là những hàng liễu rủ, tạo thành một khung cảnh hữu tình, bảy trang giai nhân tuyệt sắc đang trầm mình trong làn nước hồ trong như một tấm gương, phản chiếu các tầng mây lập lờ trôi phía trên.

Bảy người đang nô đùa, trên người chẳng lấy một mảnh vải che hờ. Điều đó cũng đúng thôi, bởi bảy trang giai nhân kia đâu cần gì phải che đậy. Nói đây là cõi riêng biệt của họ kia mà. Trông cách đùa vui của họ mà người ta phải liên tưởng đến bảy tiên nữ, vừa trốn khỏi cảnh giới uy nghiêm quay lại với cõi trần tục để thoát ra những giáo điều khe khắt của thượng đế. Thỉnh thoảng họ lại nhìn nhau cất lên những tràng tiếu ngạo nghe thật gợi cảm.

Quân Bình sợ rằng bảy vị cô nương kia bắt gặp mình đang nhìn trộm, nên vội vã quay mặt, toan trở bộ bước trở lại tràng kỷ, chàng chưa kịp rời chỗ đứng thì một người trong bảy nàng tiên thốt lên:

- Tỷ tỷ ơi... có người đang nhìn trộm mình đó.

Quân Bình giật mình sau khi nghe câu đó. Chàng ngỡ ngợ những trang nữ sắc kia đã thấy mình nên nghĩ thầm:

- Đúng là hoa vận của mình rồi. nếu như các nàng này nghĩ mình sẵn bậy thì không biết nói sao đây.

Bị ý niệm đó chi phối, Quân Bình vội vã quay trở lại tròng kỷ.

Những tiếng cười trong trẻo bên ngoài lại rộn lên dội vào thính nhĩ của Quân Bình, không biết những người ngoài kia có dụng ý gì trong những tràng tiếu ngạo, nhưng Quân Bình lại cảm thấy hổ thẹn, bối rối.

Chàng tự trách thầm:

- Biết thế mình chẳng nên bước đến cửa sổ ra ngoài làm gì.

Đang suy nghĩ mông lung, sau lưng chàng từ ngưỡng cửa, tiếng của Chu Kỳ Hồng cất lên nghe thật trong trẻo:

- Hạ huynh đã thức dậy rồi à?

Quân Bình đứng bật dậy, ôm quyền xá Kỳ Hồng.

Nàng mỉm cười nhìn chàng, rảo gót sen đi vào. Kỳ Hồng vừa yên vị thì Quân Bình đã lên tiếng hỏi:

- Chu cô nương... đây là đâu?

Nàng nhìn Quân Bình:

- Đã bao giờ huynh nghe nói đến Lạc Hồn Cốc chưa?

- Đây là Lạc Hồn Cốc ?

Kỳ Hồng khẽ gật đầu:

- Đây chính là Lạc Hồn Cốc. Chốn đường tiên có một không hai trên cõi trần gian này. Nếu ngày xưa, Từ Thức lạc vào hang tiên lên cảnh bồng lai thì nay Hạ huynh chẳng khác gì Từ Thức vậy.

- Tại hạ nghĩ mình không có duyên như Từ Thức đâu.

- Ai cũng có duyên có phận mà.

Kỳ Hồng nhìn ra ngoài cửa thư phòng, ôn nhu nói:

- Các muội còn chờ gì mà không vào lo cho Hạ huynh?

Quân Bình còn ngỡ ngẩn với lời nói của nàng thì từ ngoài cửa Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ, Lữ Á Đào và Tục Vạn Hương cùng bước vào. Sáu nàng theo tục danh của nàng mà có lối phục sức khác nhau. Sương Tuyết Mai khoác trên người chiếc áo choàng những bông hoa mai vàng tươi. Bạch Như Huệ thì trang điểm bằng những đoá hoa huệ trắng tinh. Trên tay các nàng bưng những chiếc mâm đồng bóng lộn.

Tuyết Mai bước đến trước mặt Quân Bình. Nàng bưng chiếc mâm đồng trên có thau đồng đầy nước toả mùi thơm dịu dịu. Tuyết Mai nhỏ nhẹ nói:

- Muội thỉnh Hạ huynh rửa tay!

Miệng thì cười, Tuyết Mai không quên trao cho Quân Bình cái liếc mắt đưa tình. Cử chỉ của Tuyết Mai càng khiến Quân Bình càng lúng túng. Sự lúng túng của chàng không qua được mắt của nàng. Nàng mỉm cười ra vẻ thực nữ, nhỏ nhẹ nói:

- Hạ huynh xin đừng ngại. Chúng muội muốn bồi tiếp Hạ huynh như thượng khách.

Quân Bình buông một tiếng thở ra:

- Các vị cô nương làm tại hạ cảm thấy áy náy.

Tuyết Mai lại liếc Quân Bình bằng thứ ánh mắt gợi mời của những nàng kỹ nữ tại kỷ lâu:

- Hạ huynh đừng ngại. Ở Lạc Hồn Cốc, Hạ huynh là thượng khách của chúng muội mà.

- Nhưng...

- Huynh khách sáo chỉ làm cho sự hoan hỉ, lạc thú không tròn vẹn mà thôi.

Quân Bình gật đầu:

- Tại hạ đành chịu theo ý của các vị cô nương vậy.

- Đa tạ Hạ huynh đã không chê Tuyết Mai!

Quân Bình đặt tay mình vào chậu nước trên mâm đồng. Trong khi chàng rửa tay thì Tuyết Mai lại liếc mắt đưa tình lảng lơ. Ánh mắt của nàng thật là sắc sảo, ví như ánh mắt của các nàng kỹ nữ dạn dày phong trần tại chốn kỷ lâu.

Khi Quân Bình rửa tay xong, Tuyết Mai bằng một động tác ẻo lả chào mời, kèm theo một nụ cười đầy ẩn ý cùng với ánh mắt lả lơ trao qua chàng. Nàng thổ thổ nói:

- Huynh đừng quên muội nhé!

Quân Bình ngơ ngẩn trước câu nói của nàng.

Nàng mỉm cười bước lại bên Chu Kỷ Hồng.

Lần lượt từng người bước lại chăm sóc cho Quân Bình. Mọi thao tác của các nàng khiến cho Quân Bình như tưởng mình đang ở trong một kỹ viện nào đó mà chung quanh là những kỹ nữ thuần thực biết chiều chuộng hầu hạ khách làng chơi.

Kỷ Hồng nhín Quân Bình, lên tiếng nói:

- Tỷ muội chúng tôi mời Hạ huynh đến khách phòng dùng đại yến!

Quân Bình từ tốn đáp lời nàng:

- Các vị cô nương lo quá chu tất cho tại hạ, khiến tại hạ áy náy vô cùng.
- Nếu không chu tất cho Hạ huynh thì huynh sẽ xem thường Lạc Hồn Cốc này sao?

Sau những lời khách sáo, Kỷ Hồng đưa Quân Bình đến gian khách phòng trong gian thượng khách phòng đã bày sẵn một bàn đại yến đầy những thức ăn tuyệt hảo. Ngay giữa bàn là một bình hoa, trang trí các loài hoa theo các tục danh của các nàng.

Quân Bình nhìn Tuyết Mai, khách sáo nói:

- Các vị cô nương thật khéo trang hoàng cho gian phòng này.
- Công tử quá khen. Chốn thâm sơn Lạc Hồn Cốc này đâu thể so sánh với những toà kỹ viện nguy nga tráng lệ ở kinh thành.
- Sao có thể so sánh Lạc Hồn Cốc với những chốn kỹ lâu được chứ, tại hạ không dám có ý tưởng đó đâu.

Quân Bình yên vị, Kỷ Hồng chọn chỗ ngồi đối diện với nàng. Ngồi hai bên Quân Bình là Tuyết Mai, Bạch Như Huệ. Lần lượt đến Tuyết Đình Lan, Lữ Ả Đào, Tục Vạn Hương.

Tuyết Mai bưng bầu rượu mở nắp rót ra chén của Quân Bình. Nàng nhu mì nói:

- Hạ huynh thưởng thức thứ hảo tửu Trung Nguyên Nhất Tửu Bách Hoa Tình của Lạc Hồn Cốc coi có thể sánh bằng với những hảo tửu trên chốn giang hồ này không.
- Tại hạ khó mà so sánh được.

Tuyết Mai nhú mày nhìn Quân Bình:

- Huynh không so sánh được ư?

Chàng gật đầu:

- Tại hạ không phải là một tửu nhân.

Chàng vừa dứt lời thì các nàng cùng bật ra những tiếng cười khanh khách như ngọc va vào nhau, trong khi Tuyết Mai thẹn đến chín cả mặt hoa.

Nàng lườm Quân Bình.

Thấy nàng e thẹn, Quân Bình khách sáo đỡ lời:

- Nhưng chắc chắc rượu của Lạc Hồn Cốc phải là thiên hạ đệ nhất tửu không có thứ hảo tửu nào có thể so sánh bằng.
- Muội chỉ sợ huynh chê rượu của muội mà thôi. Hảo tửu của Lạc Hồn Cốc do chính tay muội cất ra đó.
- Nếu hảo tửu từ chính tay cô nương cất ra, tại hạ phải thưởng lãm rồi.

Quân Bình bưng chén rượu dốc vào miệng mình. Dòng rượu nóng ấm trôi qua thực quản rồi nhanh chóng lan nhanh trong nội thể Quân Bình. Quân Bình những tưởng trong kinh mạch mình như có một dòng thủy hỏa hào nhập vào huyết lưu mà lưu chuyển toàn châu thân, tạo ra một thứ cảm giác thật dễ chịu. Dòng thủy lưu kia khiến cho thần thức của Quân Bình bỗng chốc phấn chấn hẳn lên.

Chàng nhìn Tuyết Mai, cao hứng nói:

- Hảo tửu của cô nương quả là tuyệt tửu!

Tuyết Mai mỉm cười, liếc nhìn Quân Bình, rồi rót tiếp rượu ra chén. Nàng e lệ nói:

- Huynh làm muội then lăm đó!

Nàng khép nép ngồi xuống bên Quân Bình.

Quân Bình nhìn qua Kỷ Hồng:

- Chu cô nương, tại hạ có một việc muốn hỏi.

- Kỷ Hồng biết huynh muốn hỏi gì rồi. Có phải huynh đang định hỏi về Phi Tiên Tử Vi cô nương?

- Quả thật tại hạ có ý đó.

- Thất Tuyết Tiên Tử Lạc Hồn Cốc không sánh bằng Vi Thiên Cơ hay sao mà huynh lại luôn nghĩ tới ả?

- Ở... Tại hạ không có ý so sánh như vậy, nhưng tại hạ chỉ lo cho Vi cô nương vì...

Kỷ Hồng cướp lời Quân Bình khi chàng còn ngập ngừng:

- Huynh đừng lo. Phi Tiên Tử chủ nhân Phi Tiên Hồ đâu phải là một tiểu thư khuê phòng. Nếu so sánh võ công của Vi Thiên Cơ với tỷ muội chúng tôi, rõ ràng là nàng có phần nhỉnh hơn đó. Kỷ Hồng phải thừa nhận đôi Phi Điện Thiên Can của nàng quả là vô cùng lợi hại. Nếu như chúng tôi không dụng đến hỏa pháo thì chưa hẳn đã có thể thỉnh được Hạ huynh đến Lạc Hồn Cốc này.

- Đáng lý ra Thiên Cơ cùng các vị cô nương không có chuyện can qua nếu không có tại hạ .

Bạch Như Huệ xen vào:

- Không phải tại Hạ huynh đâu. Chỉ vì ả Phi Tiên Tử đó coi thường tỷ muội chúng tôi quá đó thôi.

Kỷ Hồng nhìn Quân Bình :

- Chúng ta hãy gác qua chuyện đó, kéo dài yến hôm nay sẽ không được vui vẻ.

Tuyết Mai bưng chén rượu đưa đến trước mặt Quân Bình:

- Tuyết Mai thỉnh Hạ huynh một chén rượu nữa.

- Tại hạ thưởng lãm hảo tửu một mình thôi à?

Tuyết Mai lườm Quân Bình:

- Hạ huynh muốn tử muội cùng uống rượu chung ư?

- Độc ẩm sao thú vị bằng đối ẩm. Tại hạ được các vị cô nương mời đến đây thì phải kính các vị một chén chứ.

Tuyết Mai lại vỗ tay:

- Thú quá!

Nàng rót rượu vào chén của tất cả các nàng, rồi nói:

- Tử muội chúng mình cùng đối ẩm với Hạ huynh vậy.

Bàn đại yến bỗng chốc rộn rịp lên qua từng chén rượu. Ai nấy trong men rượu nồng, tỏ ra hưng phấn hẳn lên. Kỷ Hồng đứng lên ra dấu cho các nàng kia im lặng. Nàng nhìn Quân Bình, ôn nhu nói:

- Kỷ Hồng nghe nói Hạ huynh là một Tiểu Thần Toán Tử, vậy trong cuộc vui đây cao hứng này, huynh có thể cho tử muội chúng tôi mỗi người một quẻ được chứ?

Quân Bình cười khẩy rồi nói:

- Đã được các vị cô nương chu tất như một thượng khách, tại hạ đương nhiên phải đáp lễ chứ.

Kỷ Hồng mỉm cười, trong khi các nàng khác nhao nhao hẳn lên. Tuyết Mai nhanh tay bá cổ Quân Bình:

- Huynh cho muội một quẻ trước nhe!

Quân Bình gỡ đôi ngọc thủ của Tuyết Mai. Chàng vừa gỡ vừa nói:

- Cô nương... Tại hạ sẽ đáp lễ mà.

- Huynh xem cho muội trước đi nào!

Quân Bình nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Tại hạ không cần xem chỉ tay, mà chỉ nhìn chân diện mục đã có thể đoán quẻ cho cô nương.

Tuyết Mai tròn mắt:

- Huynh tài vậy ư? Thế huynh nhìn xem Tuyết Mai có đẹp không?

- Tại hạ xem tướng chứ không nhìn sắc.

Quân Bình ngắm chân diện dung của Tuyết Mai, từ tốn nói:

- Sương Tuyết Mai cô nương có khí số hồng nhan đào hoa. Nếu tại hạ đoán không lầm đã có bao nhiêu nam nhân lụy về sắc của Sương cô nương.

- Huynh nói hay quá! Hình như đã có rất nhiều nam nhân lụy về muội rồi đó, nhưng muội chưa để tâm đến ai hết. Không biết sau này thì như thế nào.

Quân Bình bưng chén rượu nhấp một ngụm lớn, rồi đặt chén xuống bàn. Chàng buông một tiếng thở dài:

- Hậu vận của Sương cô nương không được toàn thanh, toàn mỹ lắm đâu, nhất là về đường tình.

Tuyết Mai toan hỏi tiếp thì Quân Bình cười, nhìn nàng, từ tốn nói:

- Với cô nương, tại hạ chỉ nói bấy nhiêu thôi.

Bạch Như Huệ lên tiếng:

- Sương tử tử để chúng muội với chứ!

Nàng nhìn Quân Bình, hỏi:

- Còn muội?

Quân Bình nhìn thẳng vào mặt Bạch Như Huệ :

- Tại hạ nói ra sợ Bạch cô nương phiền lòng.

Bạch Như Huệ khoát tay:

- Không... Như Huệ rất thích nghe huynh nói!

- Bạch cô nương có chân diện Ngũ Tú, vừa xinh đẹp vừa duyên dáng, nhưng tiềm ẩn bên trong vẻ đẹp đó là sắc của sự chết chóc. Nếu như Bạch cô nương muốn hoá khí số của mình, e phải tìm đến một ngôi tịnh xá nào đó.

Bạch Như Huệ sa sầm mặt:

- Sao... Huynh nói Như Huệ phải trở thành ni sư à?

- Tại hạ chỉ nói như thế thôi, quyền quyết định là ở Bạch cô nương.

Như Huệ lườm chàng, hừ nhạt một tiếng:

- Nếu hậu vận của Như Huệ phải làm ni cô để tránh hậu vận thì Lạc Hồn Cốc đây cũng có thể trở thành tịnh xá.

Nàng dứt lời liền bật ra tràng cười khanh khách. Tràng tiếu ngạo của nàng biểu lộ sự bất nhẫn. Như Huệ cất tràng tiếu ngạo cuồng nhiệt, nhìn Quân Bình nói:

- Vậy, nếu Lạc Hồn Cốc trở thành tịnh xá thì Hạ huynh có chịu làm ông từ coi sóc tịnh xá không?

Quân Bình đỏ mặt.

Như Huệ nhìn Quân Bình, lại bật cười.

Kỷ Hồng lườm Như Huệ, nói:

- Bạch muội sao lại làm Hạ huynh bối rối?

Như Huệ bẽn lễn cất tràng tiểu ngạo. Sắc diện của nàng lấy lại những nét trang trọng, đoan thực.

Quân Bình nói:

- Tại hạ không có ý ngôn phong càn rỡ để các vị cô nương vừa không đẹp ý lại mất vui. Nếu như những lời của tại hạ khiến Bạch cô nương phật ý, Quân Bình xin mạn phép rút lại.

Quân Bình đứng lên.

Kỷ Hồng nhìn chàng:

- Hạ huynh sao lại đứng lên?

- Đã đến lúc tại hạ đã rời khỏi Lạc Hồn Cốc của các vị cô nương. Quân Bình vô cùng cảm kích sự đón tiếp niêm nở của các vị. Nếu có dịp, chúng ta sẽ tái kiến với nhau.

Kỷ Hồng cau mày:

- Hạ huynh định cáo từ trong lúc đại yến chưa tàn ư?

- Cuộc vui nào cũng tàn, bữa tiệc nào cũng tan. Quân Bình xin mạn phép cáo từ các vị cô nương!

Kỷ Hồng lắc đầu:

- Sao huynh lại đi sớm như vậy. Hay những lời của Bạch muội khiến huynh bực tức và muốn bỏ đi?

Quân Bình lắc đầu:

- Tại hạ không có ý phiến trách Bạch cô nương.

- Vậy sao huynh lại rời khỏi đây khi tỷ muội chúng tôi còn chưa kết thúc buổi tiệc?

- Tại hạ thiết nghĩ tửu lượng tối, sợ sẽ có lời lẽ bất minh mà làm cho hoà khí giữa tại hạ và các vị cô nương rạn nứt. Tại hạ và các vị cô nương còn có dịp gặp nhau nữa.

Kỷ Hồng buông một tiếng thở dài:

- Hạ huynh định rời Lạc Hồn Cốc mà không cần đến tỷ muội của chúng tôi ư?

Câu hỏi của Kỷ Hồng khiến Hạ Quân Bình ngây người. Chàng buột miệng hỏi lại:

- Một mình tại hạ không thể rời khỏi Lạc Hồn Cốc ư?

Kỷ Hồng khẳng khái gật đầu:

- Sự tình đúng như Hạ huynh hỏi đó. Nếu như không có tỷ muội của Kỷ Hồng thì Hạ huynh sẽ chẳng bao giờ rời khỏi Lạc Hồn Cốc đâu. Lạc Hồn Cốc là chốn vu tiên

thưởng lãm ngoạn mục của Hạ huynh nếu bên cạnh có Thất Tuyệt Tiên Tử, nhưng nó cũng là chốn tử địa của Hạ huynh nếu bên cạnh không có Thất Tuyệt Tiên Tử.

Nàng nhìn Quân Bình.

Chàng ngập ngừng hỏi Kỷ Hồng:

- Quân Bình không hiểu ý của cô nương?

Kỷ Hồng đứng lên, bước bên cạnh Quân Bình:

- Huynh hãy bước ra cửa nhìn xem!

Quân Bình tò mò bởi câu nói của chàng. Chàng trở bộ bước ra ngoài. Bên ngoài gian thượng khách phòng không biết cơ man nào là những loài độc vật khiến cho Quân Bình phải giật mình, thối hển lại một bộ. Chàng vô cùng ngạc nhiên vì mới đây không hề thấy lũ độc vật này, nhưng hiện tại thì chúng nhung nhúc bò khắp nơi, ngoại trừ gian thượng khách phòng có chàng và Thất Tuyệt Tiên Tử.

Mặt biến sắc, Quân Bình quay trở vào:

- Chu cô nương...

Kỷ Hồng mỉm cười:

- Huynh sợ rồi à? Nếu như không có Thất Tuyệt Tiên Tử đi cùng thì lũ độc vật kim trùng kia sẽ nuốt chửng Hạ huynh đó. Chúng sẽ lao vào huynh, xem huynh như một con mồi ngon mà đục thủng lục phủ ngũ tạng, lấn xương cốt da thịt của huynh.

- Vậy tại hạ phải làm sao để rời khỏi chốn này?

Chàng nhìn thẳng vào mắt Kỷ Hồng:

- Quân Bình đành phải làm phiền các vị cô nương dẫn tại hạ ra khỏi đây.

- Hạ huynh định nhờ ai?

- Ờ...

Kỷ Hồng ép chàng ngồi trở lại chiếc đôn. Nàng từ tốn nói:

- Hạ huynh đừng sợ. Tỷ muội chúng tôi đã thỉnh huynh quá vắng đến Lạc Hồn Cốc thì phải chu toàn lo cho huynh trở ra chứ.

Quân Bình phấn chấn ôm quyền xá nàng:

- Đa tạ Chu cô nương. Nếu không có các vị cô nương bên cạnh chắc Quân Bình không sao giữ được bình tâm trước bầy độc vật bên ngoài kia.

- Lũ độc vật đó rất ngoan ngoãn, Hạ huynh đừng ngại chúng.

Kỷ Hồng đặt tay lên vai Quân Bình. Sự gần gũi giữa Kỷ Hồng và chàng, chỉ có mùi xạ hương là bức chắn ngăn cách giữa hai người.

Kỷ Hồng chỉ bình hoa đặt giữa bàn:

- Hạ huynh thấy bình hoa kia có đẹp không?

Quân Bình nhanh miệng đáp lời nàng:

- Đẹp lắm...

- Thế sao Hạ huynh không chọn cho mình một nhánh hoa đẹp nhất trong bình hoa đó?

- Tại hạ thấy tất cả những đoá hoa trong bình đều đẹp.

- Nhưng phải có đoá hoa đẹp nhất chứ. Hồng, mai, huệ, cúc, lan, đào, mỗi đoá hoa có một vẻ đẹp riêng của nó, nhưng chắc chắn phải có một đoá đẹp nhất.

- Chu cô nương nói rất đúng. Mỗi loài đều có vẻ đẹp riêng. Hồng thì đỏ thắm, mai duyên dáng, cúc khoe sắc, lan lả lướt, huệ thanh khiết.

Quân Bình nhìn Kỷ Hồng:

- Trong bình hoa kia có lẽ đẹp nhất là đoá hồng.

Quân Bình vừa nói vừa nhón lấy cành hồng trong bình hoa. Khi cành hoa hồng nằm gọn trong tay Quân Bình thì các nàng đồng đứng lên hướng về Chu Kỷ Hồng, nói:

- Chúc mừng tỷ tỷ!

Quân Bình còn chưa hiểu hết câu của các nàng thì bất ngờ một tiếng hú cất lên lồng lộng. Tiếng hú khiến cho xương sống Quân Bình gai buốt như có hàn khí xâm nhập, toàn thân nhanh chóng nổi đầy gai ốc.

Quân Bình còn chưa kịp định thần để tìm hiểu tiếng hú kia là gì thì mùi xạ hương từ đoá hồng phả lên vào khứu giác chàng. Mùi xạ hương thật thơm nhưng lại làm thần trí Quân Bình xây xẩm. Quân Bình lắc đầu, cố xua cảm giác xây xẩm đó đi nhưng đầu đã nặng chịch, không sao kên vững được thẳng bằng mà gục luôn xuống bàn đại yến. Trong cảm giác mơ mơ màng màng, Quân Bình nghe tiếng Kỷ Hồng nói lập lờ:

- Lão quỷ lại đòi ăn

--- 000 ---